

i Skatten. Og det var jo ikke Meningen. Meningen med at paaligne Sognekommunerne noget var dels at faa noget af Skatten lagt over paa Indtægterne, dels at udligne forholdsmæssigt mellem Kommunerne; men det sker ikke. Der er gjort saadanne Forsøg i Viborg Amt, hvor man har store Amtsskatter; dér vilde de prøve paa, om det var muligt at finde en Ordning, som kunde anses for forsvarlig. De har foretaget Beregninger og har endogsaa taget væsentligt mere med, end det er tilladt, i Haab om, at de kunde faa to Trediedele af Stemmerne derfor, naar de endelig naaede et Resultat, som de syntes om; men det resulterede i, at de, da de havde foretaget disse Beregninger og Undersøgelser, udsatte Sagen, idet Amdsraadet ikke vilde være med til at paaligne de svageste Kommuner mere, end de efter den gamle Ordning faar paalagt i Skat. Naar man nemlig regner ud, hvad der betales nu alene i Grundskyld og Ejendomsskyld, vil mange af de fattigste Kommuner ved Paaligningen efter § 7, 2det Stykke, komme op paa en højere Afgift, end de nu svarer som direkte Afgift i Ejendomsskyld og Grundskyld.

Jeg tror, den højtærede Indenrigsminister har Ret i, at der trænges til en Undersøgelse, inden man gaar til en Forandring og tvinger Amtskommunerne til at paaligne Sognekommunerne en fast Del af Amtsskatterne. Naar saa mange Amtskommuner endnu ikke gør Brug af Bestemmelsen om, at de kan paaligne Sognekommunerne noget, saa er det sikkert af den Grund, som jeg her har nævnt, og det er et Spørgsmaal, som jeg synes maa tages op til Overvejelse og Undersøgelse, thi forinden man har et godt Grundlag at ligne efter, kan det virkelig ikke hjælpe at tvinge Amtskommunerne til at udskrive Skatterne paa anden Maade, end de selv vil. Jeg kan altsaa ikke se, der er nogen Grund til at forhaste sig med Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag, og jeg kan i alt Fald paa mit Partis Vegne anbefale en meget grundig Behandling af Forslaget. Vi skulde helst have noget bedre end det, vi har, ellers maa vi hellere beholde det, som det er.

Indenrigsministeren (Kragh): De interessante Indlæg, der er fremkommet i denne Sag fra de forskellige Ordførere og fra Forslagsstilleren, er jo et tydeligt Vidnesbyrd om, at Lovforslaget rører ved et Problem, som er brændende, og jeg har ikke med mine Udtalelser paa nogen Maade ment, at Lovgivningsmagten skulde være hindret i at gribe ind i den Dispositionsfrihed, som Amterne hidtil har haft, men jeg har

kun advaret imod, at man greb ind deri, før man havde tilvejebragt et absolut solidt Grundlag, paa hvilket denne Indgriben kunde hvile, som kunde bære den oppe overfor den Kritik, den naturligvis vil komme ud for.

Den ærede Forslagsstiller siger, at eet er jo Fordelingen paa Kommunerne i Henhold til § 7 i Grundskyldloven, en helt anden Sag er Fordelingen indenfor Kommunen paa de enkelte Skatteydere, med Hensyn til hvilken det jo er Sogneraadets Sag at træffe Bestemmelse. Heri har det ærede Medlem fuldkommen Ret; men den ærede radikale Ordfører har utvivlsomt ogsaa Ret i, at netop paa Grund af den særlige Maade, hvorpaa Fordelingen foretages mellem Kommunerne — som jo er denne, at Halvdelen fordeles i Forhold til Grundværdien plus tre Fjerdedele af afgiftspligtig Ejendomsskyldværdi, Fjerdedelen efter Folkemængde og Fjerdedelen efter Forholdet mellem visse Indkomster og visse Udgifter i Kommunen —, saa kan den folketalrige, men økonomisk svagtstillede Kommune gennem disse Fordelingsregler komme til at bære en uforholdsmæssig stor Del i Sammenligning med det, der falder paa mindre talstærke, men forholdsvis økonomisk velstillede Kommuner. Og hvad angaar Retten til for Sogneraadene at fordele det den enkelte Kommune paalignede Beløb; ja, saa er den utvivlsom, men paa den anden Side er det jo saa — hvad den ærede Forslagsstiller saa overordentlig vel ved —, at en meget væsentlig Del af Sognekommunens Skattebehov tilvejebringes ved Beskatning paa fast Ejendom — i de fleste Kommuner er det vel henimod Halvdelen, der saaledes tilvejebringes —, og derfor vil den Lettelse, der virkelig vil finde Sted for Besiddere af fast Ejendom ved en saadan Omlægning, ikke være saa overordentlig meget værd, naar vi skal holde os til de gældende Fordelingsregler.

Jeg tror, som sagt, at skal man virkelig faa Opgaven løst paa en tilfredsstillende Maade — og jeg mener ikke, at den nuværende Beskatningsform er tilfredsstillende —, saa maa man, uden Hensyn til den nuværende Ordning, tage Problemet op fra Grunden for at tilvejebringe en Løsning paa helt ny Basis. Den ærede Forslagsstiller har fuldkommen Ret i, at en Revision af Landkommunalloven naturligvis vil tage lang Tid, og — som det ærede Medlem sagde — ogsaa her er hurtig Hjælp dobbelt Hjælp; deri er jeg aldeles ikke uenig med den ærede Forslagsstiller. Derfor har jeg ogsaa glædet mig over, at han i sit Forslag har rejst Spørgsmaalet, og jeg vil